

שירים מתוך "ספר השעות" /

ריינר מריה רילקה

מגרמנית: רות פוירשטיין

I, 14

אלי ראה כמה כמה

אני, אולי כמה הכל:

לאפלות האינסוף של כל פעם לפל
ולרטט האורות אשר הזמים במעלות.

חיים כאן שאינם רוצים דבר, באלפים,
ודרך דיניהם הכה קלילים, כמתעטפים
בחלקות, מתנהלים הם בשאון.

אבל אתה, שמחתך נמצאת בכל הפרצופים
שמשרתים בצמאון.

אתה שמחתך נמצאת בכל המשתמשים במכלול
שלקך כמכשירים.

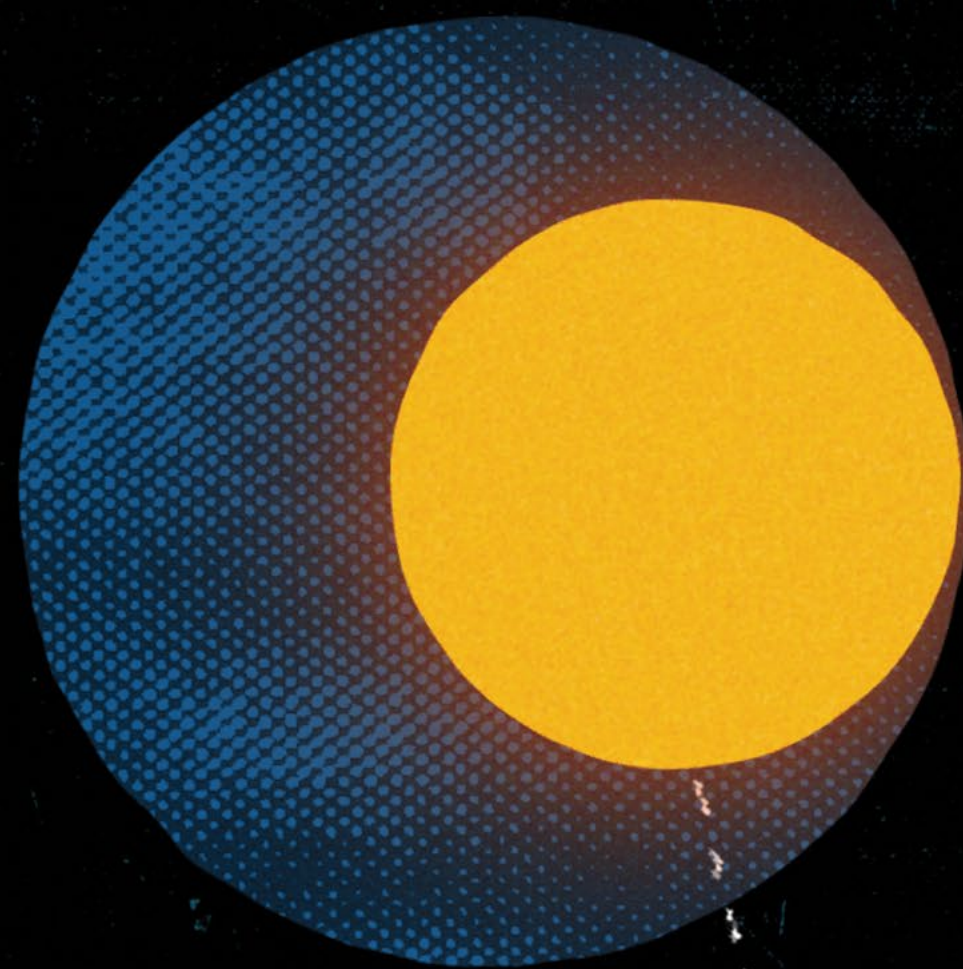
אתה עדין לא קר, עוד לא מאחר מדי
לעמוק ההוה ומתהוה שלך לצלל,
למקום בו החיים עצמם בשקט מסגירים.

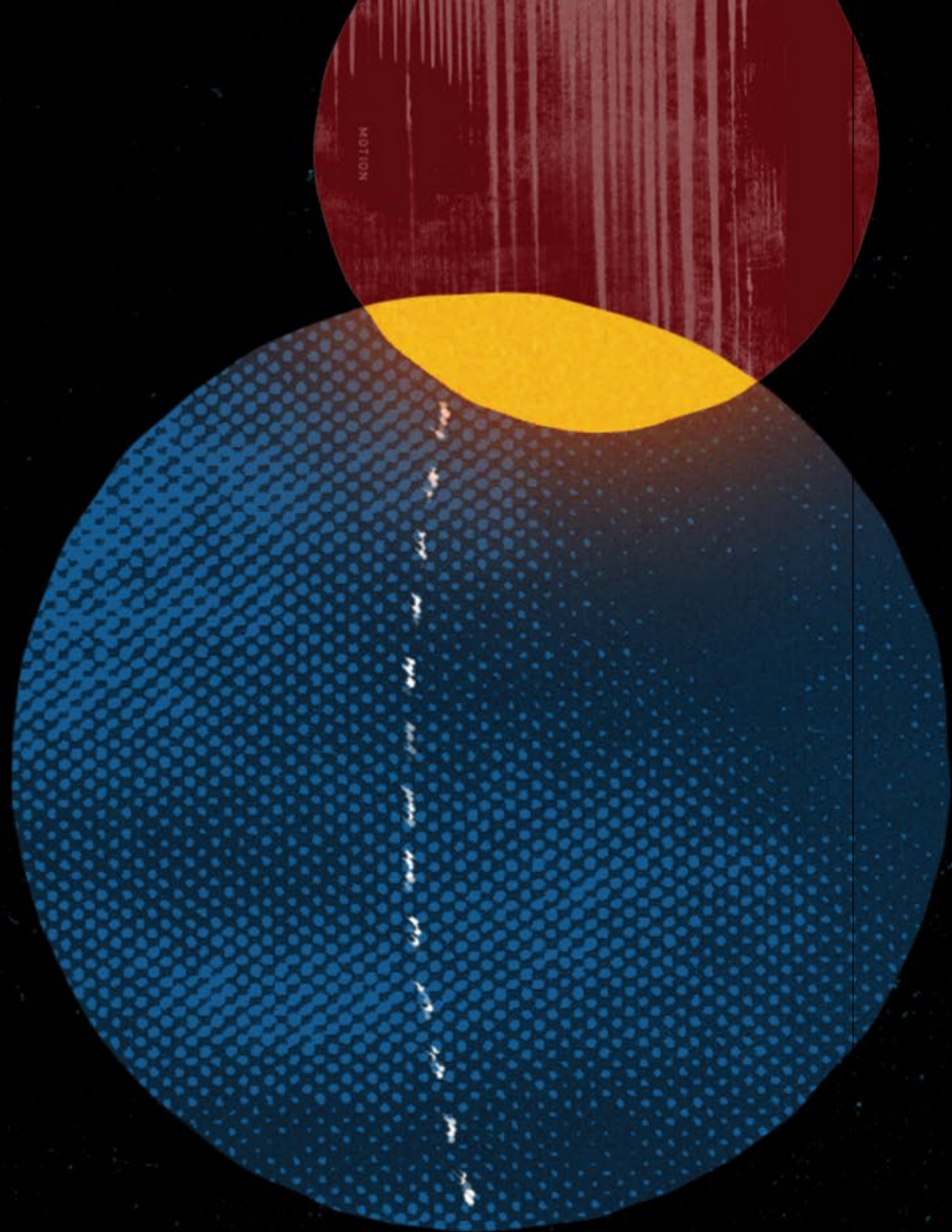
I, 18

מה מתענה שוב את ידי אל המכחול?
אם אציר אותך, אל, לא מבחין ודאי.

אני חש בך. בנוף של סוף חושי
מתחיל פזור־דעת, כאיים בתוך כחל,
ועינך, של עצם אינך יכול,
אני מרחקך.

אתה הוא שלא עוד בתוך הודך,
היכן שכל־שורות המלאכים־המוחללים
את מרחקיה מכלים כעדר חלילים, -
אל מעונך האחרון אתה נוסק.
כל השמים מקשיבים בי לקולי
כי להגות אותך, אני שותק.

★

ללא כותרת

עבודת מושן להצגה בלולאה אינסופית
מיכל רגב

רוח פוירשטיין מסיימת את התואר הראשון בחוג לספרות ובתוכנית הרב־תחומית במדעי הרוח; היא עובדת בימים אלו על תרגום **ספר השעות** לריינר מריה רילקה, ועל **ספר שיריה הראשון**.